

FOLK OG LAND

NR. 28 — 13, ÅRGANG

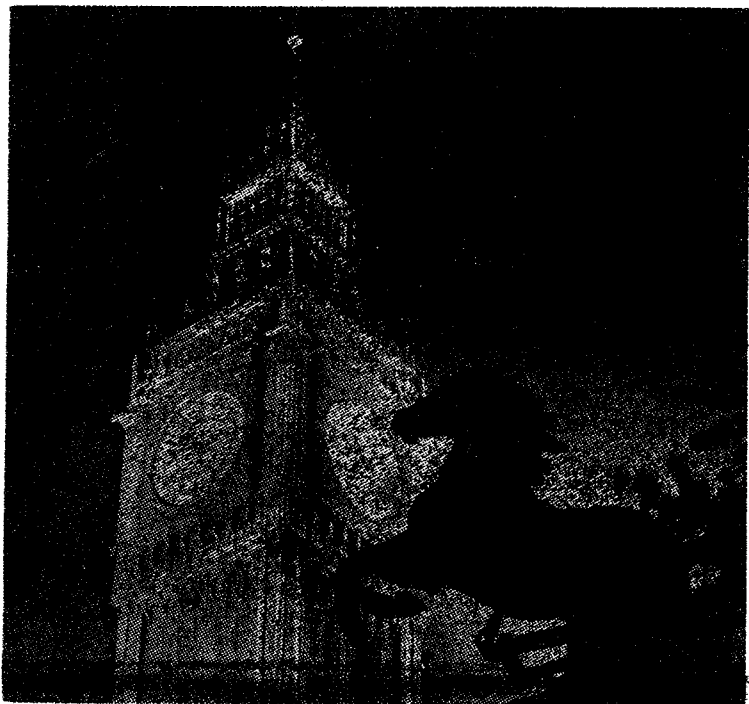
LØRDAG 14. NOVEMBER 1964

LØSSALG 1 krone

ARMINIUS:

England mot fattigdom og undergang

Som forutsagt både av Hitler og Göring

finner seg i. Det samlede britiske betalingsunderskudd for 1964 anslås til 700-800 millioner pund (15.000 millioner kroner!), mens det var 42 millioner ifjor».

Vel, når Lie «beklager» de britiske nødstiltak, så kommer vi uvegerlig til å huske på den engelske crazy-story om mannen som fortalte om sin løvejakt i ørkenen. Han red og løven forfulgte ham skarpt. Den halte mere og mere inn på ham. «Men, så reddet jeg meg ved å klatre opp i et tre i aller siste øyeblikk». — «Men hvorledes gikk med det hesten da?» spurte tilhøreren. — «Hesten? Tja, den klatret opp i treet den også». — «Men, kjære deg, hester kan da ikke klatre!» — «Hva pokker skulle den gjøre da?»

Og dette siste, sier vi også om Storbritannia. Hva pokker skulle det gjøre da når det bare siste år spiste opp for 15.000 millioner kroner mere enn det greide å produsere og avsette.

Hvorledes kan det så ha gått til at verdens herrer nå står som tiggere ved de rike folks dør for fortsatt å kunne leve over evne etter at det ikke lenger har kolonier å utsuge?

Og ikke lenger får lån i Verdensbanken og USA.

Forts. s. 8.

Selv den mest forblindede englandsbeundrer må vel nå kunne se at både farten og retningen er upåklagelig på veien mot undergangen for det land som en gang styrte verden. Og er det noen som ikke er klar over det, så bør vel de siste nødstiltak av Labourregjeringen, de som har rammet også den norske halvkolonien så hårdt, kunne klarne begrepene. Eller la oss like godt gi ordet til en mann som visselig har sine utenlandsforbindelser i orden, helt fra den gang hans kontakter med det røde Moskva ble trukket frem i den såkalte Quislingsaken i Stortinget for

vel 30 år siden, via hans besøk hos Molotov i Moskva under verdenskrigen for å få landssvikoppkjøret konfirmert av de åndelige opphavsmenn, via hans virke som generalsekretær i den gyserlige internasjonale forening som heter FN, og til hans senere rolle som ved- og vannbærer for storkapitalen i de angelsaksiske land. En gang deklamerte han i marxistisk skadefryd om sine motstandere «Ja, vi selger dette landet». Nå gjør han det selv i aller bokstaveligste forstand etter beste evne. Nok om det, en slik mann må vel kunne gi en bra karakteristikk av Englands økonomiske situasjon i dag. Vi gjengir hva AFTENPOSTEN sier om hans innlegg i finansdebatten nylig:

«Under den fortsatte finansdebatt i Stortinget i dag beklaget handelsminister Trygve Lie at et land som Storbritannia har valgt en løsning som innebærer et brudd med landets internasjonale forpliktelser og som rammer viktige næringsinteresser i et land som Norge. — — Når man skal vurdere den britiske importavgift, må man ha for øye den vanskelige økonomiske situasjon Storbritannia be-

« — — dø av sult på sin forbannede øy».

KOMMENTARER TIL JAKTEN
PÅ SPØKELSET BORMANNDA HAN BLE FLYTTET OVER TIL SJÅFØRBORDET
I 1932 OG DA LUTZE GIKK TIL AKSJON MOT «HIMM-
LERNE OG BORMANNENE» MEN MISTET LIVET

Lutzes SA-folk — — — — —

Og så går jakten på spøkelsen Martin Bormann videre igjen. Vi nevnte for en tid siden at en tsjekkosllovakisk bonde hadde bevitnet at han hadde vært med på å begrave Bormann i nærheten av Rikskanselliet i Berlin i 1945, men det skal nok mere til for endelig å få livet av Hitlers kansellisjef. Nå er det den noksom bekjente statsadvokat i Frankfurt Fritz Bauer som påstår at (vi siterer MORGENBLADET):

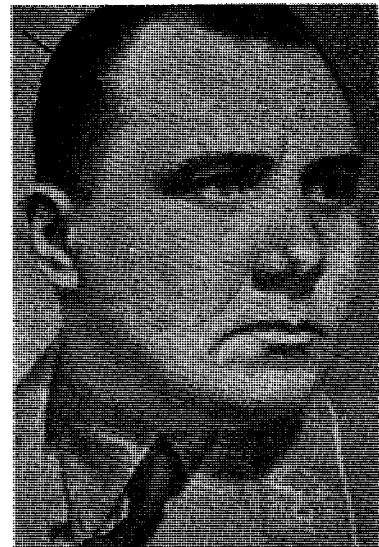
«... han sitter inne med nok materiale til å kunne bevise at Adolf Hitlers nære medarbeider, Martin Bormann, overlevet krigens siste dager, og at han holder seg skjult i Syd-Amerika, skriver Reuters korrespondent i Bonn, Kurt von Trojan. Fritz Bauer sier at han er nesten overbevist om at Bormann lever i Paraguay, hvor også den beryktede leirlegen fra Auschwitz, Josef Mengele, etter sigende skal holde seg skjult.

Interessen for Bormann nådde et nytt høydepunkt i sommer, da en tsjekkosllovakisk bonde, Jaroslav Dedic, påstod at han begravet

Bormann og syv andre SS-menn i nærheten av Rikskanselliet i Berlin i 1945. Dedic, som kom med disse opplysningene i Praha, var leder for en avdeling som tok seg av de døde under det tyske rikets sammenbrudd.

Efterat statsadvokat Bauer hadde fått arrangert en samtale mellom to av sine assistenter og Dedic, viste den tsjekkosllovakiske bonden stedet der de døde ble begra-

Forts. side 6

— elsket ikke Bormann

**SLIKT ER VI I
HENDENE PÅ!**

Fletcher Knebel og Charles W. Bailey: Syv dager i mai. Ernst G. Mortensens Forlag.

De to forfatterne av denne boken som er blitt en slik best seller i alle land er folk som tydeligvis har rede på det miljø de skildrer: den hyklerske partipolitiske søplekassen USA, som den europeiske kortslutning i slutten av tredveårene gjorde til verdensmakten sammen med det like lite tillitvekkende Sovjetsamveldet. Begge to er kjente journalister som er fortrolige med spillet bak kulissene innen og omkring ledelsen i den makt hele Vesteuropa har lagt sin skjebne i hendene på.

Det dreier seg om en slags fremtidsroman, dog ingen fjern fremtid, men den aller nærmeste. Og det er det politiske spill omkring presidentembetet som danner bakgrunnen for begivenhetene. Naturligvis er en truende atomkrig med dens alarmknapper og dens avspenningsforsøk hovedingredienser i den spennende handling. Generalene er blitt misforstået med presidenten, som de mener lar seg lure av russerne, og så setter de i gang med et kupforsøk. Naturligvis sørger de to gode partidemokratiske skribenter for at «demokratiet» omkring presidenten vinner etter at president «Jordan Lyman» (det gir selvsomme assosiasjoner) har demonstrert sitt edle fedrelandsbekymrede sinnelag på partiets vegne.

Boken er spennende nok som ren røverroman betraktet, men det mest verdifulle ved den er kanskje de avsløringer den gir av den makt Europa fremdeles er i hendene på. Riktignok har partipolitikerne klart å gjøre litt av hvert ut av vår verdensdel også, men fullt så ilde som hos de amerikanske atomforvaltere er det dog ikke.

I ENGLANDS VOLD.

Arne Espeland: Med livet i nevene. Det Norske Samlaget.

Når alt kommer til alt, så er det ikke så svært lenge siden Norge så langt fra å være en i gagnet britisk koloni tvertimot lå i krig med England. Og de metodene England brukte dengang adskilte seg heller ikke så forferdelig meget fra de det anvender den dag i dag når det synes det trengs. Vi tenker ikke her bare på den skamløse og grufulle krig mot den tyske sivilbefolkning som det i annen verdenskrig satte i gang i ly av den uavlatelige flom av hyklerske ord om humanisme og menneskekjærlighet, men snarere på den måte det behandlet sine fanger på under og etter denne krig. Både norske sivile fanger og tyske krigsfanger vil kunne berette om det.

Den kjente kringkastingsmann Arne Eskeland gav i 1961 ut en fargerik skildring av kaperkrigen på Lista i årene 1807-1808 og i denne nye boken får en høre mere om kjemperkaren Sámund Stronna. Det går ikke bedre enn at han havner i «Prisonen», som også Ibsen har nevnt i sin «Terje Vigen».

Den krasse, realistiske skildring av den umenneskelige sulten og torturen som fangene opplevet kan det være godt og nødvendig å lese for noen hver. Espeland har skrevet sine bøker på bakgrunn av inngående studier og han bygger også på muntlig tradisjon. Boken gir derfor ikke bare spennende underholdning, men er i seg selv et stykke forholdsvis ukjent norsk kulturhistorie.

Men, la oss ta med et lite avsnitt — om det som møtte Sámund da han havnet ombord i «Prisonen»:

«Ein gøys av illtev møtte han då han steig inn i den halvmørke salen og fekk skimta lidingsfelagane sine under tranlampene. Meir forkomne menneske hadde han ikkje møtt før. Dimme augo gløste mot han frå likbleike, bustete andlet. Kledda slong kring beintørre kroppar, og alle lukta dei som var dei nyss dregne opp or surt gjødselvatn.»

«Her døydde den eine etter den andre, brøtne ned av armossykje. Lika vart så sydd inn i gamle, morkne sekker og borne bort, utan at nokon visste kvar dei fekk kvilestaden sin.»

**MED TRYGGVE GRAN
OVER NORDSJØEN**

Tryggve Gran: Første fly over Nordsjøen. Ernst G. Mortensens Forlag.

Det er ikke nødvendig å presentere Tryggve Gran nærmere for dette blads lesere. Men vi vil gjerne gjøre oppmerksom på den nye boken han har sendt ut i år i anledning av femtiårsjubileet for hans berømmelige flyving over Nordsjøen. Det var 30. juli 1914 han fløy alene over Nordsjøen, over åpent hav, fra Skotland til Jæren på 4 timer og 10 minutter. Grans fly oppbevares som kjent på Teknisk Museum i Oslo nå og det er ikke rare greiene å se på. Men, så var da heller ikke flyvingen kommet så langt foran første verdenskrig og dette å fly over Nordsjøen var en av de store pionerbedrifter i flyvningens historie. Dessverre både for Gran og for Norge ble den bare lite påaktet fordi den druknet i verdenskrigens kanondrønn.

Gran kan som alle vet se tilbake på et uhyre eventyrlig liv. I denne boken skildrer han altså ett av de store eventyrene.

**NOK EN EVENTYR-
SKIKKELSE**

Henry A. Larsen: Henry med det store skipet. Ernst G. Mortensens Forlag.

Den norske ungdom har sannelig nok av idealer å ta av når det gjelder eventyrlig innsats i fredens og i fremtidens tjeneste. Den behøver såvisst ikke hente seg forbilder hos de brutale overtredere av alle krigslover som jevnlig skildrer sine opplevelser i bøker og blad. Vi nevnte foran boken til Tryggve Gran om Nordsjøflyvningen og her er en bok om sjøgutten fra Hvaler som ble en legendarisk skikkelse i Canadas ri-

dende politi (The Mounties) og sjef for de arktiske strøk. Det var ellers eskimoene som kalte ham «Henry med det store skipet» fordi han seilet omkring med sitt oppsynsskip «St. Roch», men ellers tok han seg like ofte frem til leirene med hundeslede eller ski. I hele 32 år patruljerte han Canadas nordvestterritorier som politisjef i Det ridende politi — rødjakkene. Det er en fengslende bok om norsk innsats i det fremmede som her legges frem av Henry Larsen i samarbeide med E. Omholdt-Jensen og F. Sheer.

PUSSIGHETER

Meget vann har rent i havet siden «freden brøt løs» i 1945 — Eksilregjeringen vendte hjem til Gamlemor Norge for å straffe «syndere» — rettferdig og strengt — som det het seg.

Denne «rettferdigheten» vil nok eksilerne helst ikke ha formange påminninger om i dag — Dertil er det, takket være iherdige sannhetssøkende menns arbeide skaffet tilveie for mange uomstøtelige, uforfalskede sannhetsbevis som tidligere var tåkelagt.

En uhyggelig tid var det i Gamle Norge da «freden brøt løs». Særlig da for N. S.-medlemmene, men også for andre — Etterat rusen var over, har tømmermennene meldt seg.

Tragisk var mangt, men heldigvis var det også lysglimt og pussigheter.

For eksempel. En dag da heksbålene brennte lystig, møttes en NS-mann og en «Jøssing». Hendelsesforløpene ble drøftet i en broderlig ånd. I samtalen ble også nevnt Høyesterettsjustitiarius — En vanskelig tittel å uttale for norsk tunge. Da brukte «Jøssingen» uttrykket — Høyesterettsjokseriarius.

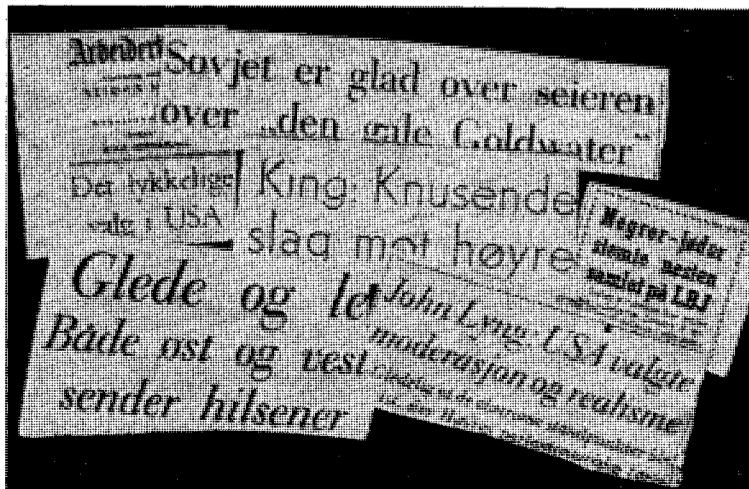
Pussig for ikke å si treffende!

Ola Komposthaugen

**OGSÅ LØSSALGS-
KJØPERNE**

av FOLK OG LAND kan hjelpe til med å sikre regelmessig utgivelse i 1965 ved etter evne å sende et bidrag til driften direkte til oss. Vår postgiro er 164 50. De kan godt føre opp et fingert navn bare De skriver «Stonad» eller lignende på talongen, så vi vet hva det gjelder. Vi trenger hjelp, så glem oss ikke!

XX

Og det var stor glede i øst og i vest, hos kommunister og høyrefolk over Goldwaters nederlag.

**Martin Niemöller —
den mangfoldige prest**

Martin Niemöller som keiserlig marineoffiser.

Martin Niemöller er blitt en slags god og rød demokratisk fane en gjerne vifter med. Han er en av de «gode» tyskere. La oss friske opp hans livshistorie:

Martin Niemöller, født 14. januar 1892 i Lippstadt i Westfalen som sønn av en prest, merket tidlig dragning til sjøen. Som attenåring trådte han inn i den keiserlige marine (1910), seilet under krigen som vaktoffiser på u-båter under berømte kommandanter og ble til slutt selv kommandant på UC 67 i Middelhavet. Båten sin bragte han etter sammenbruddet med vaiende krigsflagg hjem og nektet i 1919 kategorisk å utføre ordren om å overlevere to u-båter til England. Han tok avskjed da han ikke ville ha noe å gjøre med den nye stat. Mot kommunistene i Ruhr-området kjempet han som bataljonsfører i et frikorps.

Martin Niemöller studerte teologi og ble prest. Allerede tidlig fant han veien til NSDAP som han stemte på siden 1924 og som han også tjente som taler. I 1933 var Niemöllers sympatier hos den nye rikskansler, hvis forholdsregler mot kommunistene han var enig i. Da Hitler erklærte Tysklands uttreden av Folkeforbundet, undertegnet han et hyldningstelegram til der Führer.

Som formann i Pfarrernotbund offentliggjorde Niemöller et rundskriv: «Medlemmene av Pfarrernotbund står ubetinget bak Føreren Adolf Hitler».

Da «Deutsche Christen» satte inn en riksbiskop trådte presten Niemöller i opposisjon til denne gruppe. Etter at motsetningene mellom ham og «Deutsche Christen» stadig ble større, laget Hitler 25. januar 1934 et møte med begge parter. Göring beskyldte Niemöller for høyforrædersk virksomhet. Til slutt kom det til en heftig samtale mellom Hitler og presten. Hitler respekterte ham fordi han stod for sin mening. Den tidligere u-båt-ommandør møtte under

denne samtale i sort antrekk med ordensbånd EKI og «Tyrkiske halvmane».

Fra nu av opponerte Martin Niemöller mot en rikskirke — ikke mot staten. Han preket motstand mot de kirkefiendtlige bestrebelsler i Det tredje rike, ikke mot statens politiske mål. Åpen motstand mot staten avviste han.

1. juli 1937 ble Niemöller arrestert, 2. mars 1938 dømt til syv måneders festsngs-arrest og 2 000 mark i bot. Han satt i leiren Sachsenhausen som «Førerens personlige fange». — Da 2. verdenskrig brøt ut, skrev presten Niemöller til storadmiral Raeder at han forgjeves ventet på sin innkallelse. Imidlertid varte konsentrasjonsleirarresten til krigens slutt.

Etter sin befrielse fra KZ preket Niemöller kollektivskyld. Han kom under sin forbitrede kamp på kant med statlige og politiske innretninger, med biskoper og menigheter.

Siden 1947 er Niemöller kirkepresident for den evangeliske kirke i Tyskland i Hessen og Nassau. I 1949 preget han setningen at «forbundsrepublikken var avlet i Roma og født i Washington». Han avviste å binde seg til Vesten, stillet seg mot gjenvepningen og betegnet «utdannelsen til soldat som en høyskole for yrkesforbrytere».

Sluttelig ble han formann i Fredsselskapet og vakte oppsikt som talsmann for politiske konsesjoner til Sovjetsamveldet. Han har flere ganger besøkt Sovjetsamveldet og har vist seg meget påvirket av det han opplevet der.

Det er nu

innsatsen må gjøres for å sikre utgivelsen av FOLK OG LAND regelmessig også i 1965. Bruk giroblankettene hurtigst mulig! Glem ikke et ekstra bidrag!

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

USA's demokratiske sirkus

Valget i USA er avgjort, og det gikk som det naturligvis måtte gå. **STOREBROR** — den hemmelige makt som dirigerer folkeopinionen i de partidemokratiske stater, beseiret nok engang velgerne med sitt propaganda-bombardement som etterlot seg en knust og utmattet og føyelig velgerflokk. Hele den amerikanske presse som betyr noe — og en har jo peiling på hvem som dirigerer den — gikk mot Goldwater.

Når en noterer seg den frenetiske fryd og glede som har grepet en hel verden ved nyheten om Goldwaters nederlag, så må en sannelig begynne å undres litt. For hva kan **FRIHETEN** og **AFTENPOSTEN**, Gerhardsen og Lyng, Røiseland og Løberg ha felles i sin fryd over en konservativ amerikaners nederlag? . . . . .

Det kan jo i all fall her i landet neppe være dette at Goldwaters bestefar var en vaskeekte jøde, som under navn av Goldwasser innvandret til USA, som er grunnen til den felles fryd over hans nederlag. Men derimot kan det kanskje hende at når **STOREBROR** satte inn sine propagandakanoner mot ham, så skyldes det at eplet etter kryssningen var falt et godt stykke fra stammen. Det er i denne forbindelse grunn til å notere seg at American Council for Judaism ifølge **TIME** har forkynt at jødene betrakter Goldwater som «a wholly Christian». Og en kan kanskje også notere seg at Goldwater på den annen side skal nedstamme fra den puritanske forkynner Roger Williams som grunnla Rhode Island.

Vel, siden Goldwater ikke la skjul på at han vil bekjempe den kommunisme som har fått slikt skjebnesvangert tak i selve den indre amerikanske administrasjon, så er det forståelig at både Moskva og det norske **FRIHETEN** jubler over hans nederlag, som jo da må være en seier for dem.

Men hvorfor jubler så de såkalte konservative like villt og ubehersket over nederlaget til den mann hvis hovedfeil tydeligvis var dette at han var konservativ?

Goldwaters plattform var kravet om større individuell frihet og mindre statsdirigering. Han anklaget den demokratiske regjering for faktisk å fremme en sosialistisk eller kommunistisk samfundsordning, og han spurte amerikanerne om de ville like at deres barn vokste opp i en slik dirigert sosialistisk maurtue. Goldwater erklærte seg mot statens inngripen i det private næringsliv, og han pekte på at den såkalte «velferdsstat» lett får en sløvende virkning på massen og får den til å stille stadig nye krav til staten. Han tok standpunkt mot den ateistiske materialisme som forneker alt utenom det håndgripelige, og han arbeidet i det hele for atter å sette de gamle etiske og moralske normer i høysetet.

Hvorledes kan dette virke som salt i sure øyne for allverdens konservative? Enten må jo forvirringen være total, eller det er den dårlige samvittighet over egen svikt som er grunnen.

STOREBROR har på vegne av allverdens «fredsel-skende» røde og pengeelskende blå forklart hvorfor Goldwater var «verdens farligste mann», som måtte felles. Han ville føre verden ut i krig. Og også denne fantastiske påstand fra deres side som gikk inn for Johnson gled ned som varmt hvetebrød. Tiltross for at jo enhver må, eller i all fall bør, vite at det nettopp er demokratiske presidenter av typen Johnson som alltid har bragt krigen. Ja, den pågår jo for full kraft med amerikansk medvirken i dag også.

Det var Wilson som førte USA inn i første verdens-

KONGENS FOR-TJENSTMEDALJE

Bergenser i «F. o. L.» 17. oktober d. a. har påtalt den slendrian, som også preger utdelingen av Kongens Fortjenstmedalje, ved siden av St. Olav. Det er best å le av hele tøvet og la de påskjønnede ha den lille gleden. Det kan her som ved St. Olav kanskje være påkrevet å søke dekket over litt av hvert, selvom ikke alle går på for-søket.

Den gamle overleges forklaring på sitt avslag på storkors av St. Olav var som kjent: «Jeg kan da ikke gjøre meg til narr i det norske folks øyne!» De som vil, kan da gjerne det.

Siden vi nu er ved utmerkelser av dette slag så passer kanskje følgende historie, som er autentisk:

En venn av undertegnede gjorde engang tjeneste som sanitets-offiser ved en militær forlegning. Det skulle være fest i messen. For ikke å stå tilbake klippet vår venn et passende stykke av en fillerye og festet den med knappnåler på sitt sanitetsbryst og innfant seg med det til festen.

Det ble meget unådig opptatt! Nei, det er nok ikke så greit å smile i dette land, allerminst av seg selv.

Even Brattbakken tar seg vel med tid og stunder av tøvet.

O. H.

«La oss se en gang til at vi ikke har glemt noen».

(THE NEW YORKER)

krig og det var Roosevelt som fikk i gang annen, til tross for alle valgdeklarasjoner om fredsvilje. Det var Truman som slapp atombomben og som førte Koreakrigen. Og som alle vet var heller ikke Kennedy og Johnson ukjente med krigshåndverket. Det forteller jo blant annet de siste eventyr i Tonkinbukten noe om. Så verden har i sannhet grunn til frykt nu da «fredsvennen» og demokraten Johnson vant.

Ellers var det jo ved siden av **STOREBROR** avdøde John F. Kennedy som bragte seiren i land både for Johnson og for sin bror Robert ved senatorvalget i New York. For martyrenes blod er også partienes sed.

Den eventyrlige amerikanske nazifører Rockwell profeterte før valget at Goldwater ville tape, men han ville vinne i 1968 når galskapen

Hold ut!

Våre fiender gjør såvidt vites fremdeles alt hva de kan for å lokke, lure, true og tie oss til underkastelse. Annet er vel for tiden heller ikke å vente.

Hvem er så foreløpig disse våre fiender?

De personer som ødela Norges forsvar, de personer som prisgav Norges nøytralitet og derved gav tyskerne rett til å rykke inn og okkupere landet, de personer som da tyskerne kom og det nettopp gjaldt, at enhver ble på sin post, stakk av og bragte seg selv i sikkerhet utenfor landets grenser, de personer som fra sine tilfluktssteder i andre land opphisset til sabotasje, snikmord og borgerkrig i deres eget, de personer som, efter at de ved sine fremmede herrers hjelp var kommet tilbake til Norge, for å avlede oppmerksomheten fra sine egne halsløse gjerninger og derved berge seg selv, fikk hjemmeværende, plikttoppyllend, sagesløse landsmenn forfulgt, innesperret i fangeleire og i strid med gjeldende lov og rett «tiltalt», «dømt» og «straffet», de personer som nu motsetter seg at de således «tiltalte», «dømte» og «straffede» får oppreisning og erstatning, de personer er våre fiender. Deres medhjelpere likeså.

Hva er det, som gjør disse mennesker til våre fiender? Det riktige svar er sannsynligvis dette. De frykter vår kritikk og vil derfor gjøre oss uskadelige.

På hva måte legger de sitt fiendskap mot oss for dagen? Det gjør de først og fremst således: De innbiller andre, ja når det trenges også hverandre og seg selv, at mer enn hundre tusen av deres norske

var blitt åpenbar for enhver. Efter at Goldwater så hadde ført det amerikanske folk ut i ørkenen for alvor, ville turen komme til ham, Rockwell. Det skulle faktisk ikke forundre oss om han fikk rett, for han passer godt inn i det amerikanske sirkuset. Hvis da ikke USA i mellomtiden går under i rasekamp og åpen kommunisme.

For Europa er nødvendigheten av hurtigst mulig å lære å stå på egne ben mere tvingende enn noensinne. For alle noenlunde åndsfriske europeere burde føle seg bedre tilmote ved selv å ha herredømmet både over atomknapper og litt av hvert annet enn ved å overlate det til en amerikansk sirkuspresident, slik Johnson gikk inn for, eller en amerikansk militær øverstkommanderende, som Goldwater antydet. Begge deler er uhyre lite betryggende sett fra europeisk synspunkt.

medborgere, herunder også vi, har begått en tidligere ukjent forbrytelse, som aldri er beskrevet, enn si definert, men som våre fiender uten videre kaller «landssvik». Hva en «landssviker» har begått, er forferdelig. Hva en «landssviker» mener, er komplett likegyldig.

Ved å fekte med denne fantastiske fiksjon og med dette utspekulerte mystiske ord har de formådd å forvirre, og forvirrer fremdeles, størstedelen av det norske folk slik, at de fleste har betraktet oss med avsky og skrekk, og slik at mange har hjulpet de virkelige svikere til å misbruke den maktstilling som de med sine fremmede herrers assistanse, eller kanskje retttere ved disses nåde, igjen har skaffet seg her i landet.

Det er imidlertid ikke desto mindre ganske sikkert at de fleste norske menn og kvinner i voksen alder har forstand nok til å innse, at det alltid er fordelaktig fullt ut å kjenne det faktiske forhold i enhver sak som berører dem, og ganske særlig når det gjelder en affære av den betydning som det såkalte «rettsoppgjør» med «landssvikerne» har for oss alle. Det er også sikkert, at mange av dem er rettsindige nok til å føle, tenke og handle i overensstemmelse med det resultat som de ved en grundig undersøkelse av det virkelige forhold, her altså av den antagelig interessanteste, største og styggeste skandale i det norske folks historie, når frem til. Det er ennvidere sikkert, at denne forstand og dette rettsinn før eller siden vil gjøre seg gjeldende.

Et forstandig og rettsindig menneske reagerer mot uretten. Jo sundere et slikt menneske er, desto kraftigere reagerer det. Når tilstrekkelig mange reagerer, gjærer det i folkedypet. Og da spøker det for våre fiender, for deres habengut, for deres personer og for deres gode navn og rykte.

Vi ønsker ingen gjengjeldelse.

Vi forlanger oppreisning og erstatning.

Vi har ennå majoriteten mot oss. Men vi har retten med oss. Vi vinner altså, hvis vi holder ut.

Christian Bekker

PENT VÆRELSE

med kost for eldre dame mot noe arbeide. Bill. mrk. «Referanser og opplysninger» i eksp.

PENSJONIST

eller ungdom søkes til lettere kontorarbeide og budtjeneste i foto - optikk - importfirma. Bill. mrk. «Opplysninger og lønnsforlangende» i eksp.

Med frontkjemperne på østfronten

Små historier fortalt for FOLK OG LAND av legionær nr. 3761 Svendsen

Sult og nød i det okkuperte Tyskland

(Forts. fra forrige nr.)

Jeg ble ført inn i rummet. Der satt det mann med svart uniform, ørnene og mørke buskete øyenbryn. Han bad meg ta plass. «Deres sjøfartsbok», sa han. Det var pinlig stille i værelset mens han bladde i den, en hørte bare knitringen i papiret når han bladde om. Bak meg gikk en dør opp, jeg snudde på hodet, inn kom en kvinne med røde negler og ildrød munn som det hang en sigarett i. «Darling, her er boken». Meg så hun spottende på. «Nå, Lillegutt, hvordan går det?» — Hun er tysk, før det gjennom hodet på meg. Hun var den første kvinnelige overløper jeg hadde truffet på. Da fraterniseringen ble alminnelig vendte jeg meg til det. Slik er det i alle land. «Kvinne, vær edel og skjønn», som dikteren sier, gjaldt tydeligvis bare for siste dels vedkommende under og etter krigen. Jeg hadde fattet mot. Mannen der var bare et menneske han også, men hvis kvinnfolket ble værende her, ville mitt tysk forråde meg. Her gjaldt det å handle, tenkte jeg.

«Utmerket, vakre frue», sa jeg på engelsk.

«Do you speak English?» — «Of course I speak English».

Fra nu av gikk det glatt. Han bladde i den tykke boken. «Her står det at De har representert DNSAP på Deres skip. Fortell meg noe mere om det». Han bladde videre. «Bare bløff altsammen,» bestred jeg energisk beskyldningen. — «Hva mener De om Hitler?» var det neste spørsmål. — «Han er død!» Han grov videre: «Var Hitler en god fører?» — «Da hadde han ikke tapt krigen» svarte jeg. Bare ikke la seg fange.

Han bladde videre. «Å, her har jeg det: Horst Jensen, Fischerstrasse, Stettin. Vi har personalopplysninger

om alle tyskere!» Bare ikke le! Jeg bet meg i kinnet.

«De var i Marine SA?» — «Var det noe slikt også da?» — «Visste De ikke det?» — «Nei» svarte jeg sannhetstro. «Jeg har vært sjømann hele tiden, står det ikke i boken?» — «Vi må prøve opplysningene. Kjenner De SS-folk?» — «Nei, ikke personlig». Her løy jeg ikke engang. Jeg kjente ingen. Det var ingen slike ombord.

Påny kom spørsmålet: Hva mener De om Hitler? Hva raket Hitler meg, jeg ble litt etter litt ergerlig. «Jeg kjenner ham bare av navn og har personlig aldri sett ham. Han kom ikke ombord til oss!» Jeg hadde sagt det så heftig at han kikket forbløffet på meg. «O. K.!» Han skrev noe i boken sin. «Hvor har De lært Deres engelsk?» — «I England! Vi fór på England tidligere, før krigen kom!» — «Hva mener De om Waffen-SS?» Et kølleslag hadde ikke kunnet treffe meg hardere. Forbi, tenkte jeg. Bare ikke bli rød! — «De har i all fall ikke stjålet uret mitt». — «Hvem har stjålet?» spurte den svartkledde påny. Nå er du moden, bare ikke gjør i buksene. Det knurret i maven min. Bevar roen, vær tapper!

«Uret mitt ble tatt med av soldaten som noterte navnet mitt», sa jeg hurtig. Han så på meg: «En britisk soldat stjeler ikke, det har jeg aldri hørt». — «Jeg ber om unnskyldning», stammet jeg. — «Ville De gifte Dem med en jødinne?» lød neste spørsmål. Hvor skal dette ende, tenkte jeg. Høyt sa jeg «Nei» Han strålte, jeg var gått i fellen hans. «Hvorfor ikke?» — «Fordi jeg er forlovet!» Han så ergerlig på meg. «Og hvis ikke?» — «Hvis hun var kristen, så hvorfor ikke, men tror De en jødinne ville gifte seg med meg?» Han hadde ikke ventet dette motspørsmålet. «Det er ikke Dem, men jeg

som skal spørre her!» Så fortsatte han: «Er De mot jødene?» — «Nei, det har jeg aldri vært». I mitt stille sinn tenkte jeg: Hvorfor skulle jeg også det? Mitt problem var ellers å være eller ikke være. Så kom neste spørsmål som var ganske uventet: «Har De vitner på dette med uret?» — «Ja, vitnet mitt sitter der ute i gangen». — «Gå og vent der ute».

Larsen Berg var ikke der lenger, heller ikke den lange negeren. En tysk «dame» med noen papirer i hånden gikk forbi meg og åpnet en dør på den andre siden av gangen. Jeg kunne se inn der og der satt «Berger» på en stol.

«Hvor gammel er De?» brølte en stemme. «Z-z-z-st-zwe-i-i» Larsen Berg snappet etter luft som en sykkelpumpe, så kom resten «z-z-ss-an-zig!» Jeg ble tørr i halsen. Han spilte rollen sin glimrende. Nå gjelder det å holde seg alvorlig, tenkte jeg.

Døren ble knallet igjen, «damen» kom ut. «Deres venn har en alvorlig talefeil!» sa hun medlidende. «Har han vært slik bestandig?» — «Nei, han fikk det ved et sjokk da kasserollen hans ble torpedert i begynnelsen av krigen». Jeg malte det nærmere ut med en røverhistorie. Da jeg var ferdig tenkte jeg: «Herregud, jeg snakket tysk». Men

Forts. side 7

Øst og vest hersket i god forståelse over det knuste Tyskland

Kai Normann:

QUO VADIS?

I.

«Du vet ikke, min sønn med hvor liten kyndighet verden regjeres!» skal den svenske statsmann Oxenstjerna ha uttalt til sønnen, som mente at han manglet modenhet for å bli sendt til Paris som ambassadør.

Den unge Oxenstiernas beskjedenhet deles som bekjent ikke av politikerne på vår tid. Selverkjennelse er en sjelden vare, den kunne virke drepende på karrieren. Det britiske imperiums ødelegger Winston Churchill, som har sin gamle prestige å opprettholde, er — tross de bindsterke verker som foreligger fra hans hånd — taus når det gjelder vurderingen av hans egen innsats — hans historiske innsats — som fullbyrder av dommen over hans eget land: det stolte Albion. Han lot seg bruke av sterkere krefter til å knuse Tyskland. Det engelske imperium falt — og dets fall var stort, kanskje større enn Tysklands. England, kollossens på lerfotter fordi eketømmeret i den britiske nasjons fundament i løpet av forferdende kort tid var smuldret hen ved ormenes undergravningsarbeid. En demokratisk revolusjon hadde ved hjelp av stemmesedlen bragt dem til makten som ikke var i besittelse av forutsetningene for å overskue følgene av den politikk som ble ført, eller som —

hvis de overskuet følgene —

bevisst gikk inn for imperiets undergang. I frihetens, i menneskekjærlighetens navn?

England er en røvernasjon, det har gang på gang vært sagt. Men denne røvernasjon var en garant for maktbalansen i verden, som nu er forrykket uten at verden av den grunn er blitt det spor fredeligere eller bedre. La oss se realistisk på tingene, slik som den gammeldagse brite gjorde det da han ut fra sitt realistiske syn skapte et imperium omkring sin havomsuste øy — den vesle øya som ble imperiets kjerne. La oss være realister slik som Adolf Hitler var da han innså at det å knuse England ikke var i Tysklands interesse.

«Politikk er praktisk menneskekjærlighet», har en vismann sagt. Men dumhet satt i system har ikke politikken lov til å være hvis den vil kalles menneskekjærlig! Statsmannskunst og demokratisk tautrekning lar seg vanskelig forene. Politikere myldrer det av, statsmenn er sjeldnere. Hvorfor? Vel derfor at en stor personlighet som ikke bare eier et klart omdømme, men som ikke lar seg innfange av de krefter som søker å dra ham bort fra den erkjennelse han har vunnet ved sitt klare omdømme. En statsmann er en helstøpt karakter, en adelsmann, et herremenneske. Ham kan ikke trusler gjøre korrump, han kan bare felles slik som man hugger en ek . . . .

Platon hevdet i sin tid at staten burde styres av filosofene. Hvis vi forstår den hellenske vismann derhen at åndsmennesker, ikke skygger, tomme tønner, skurker og feholder bør være vår øvrighet, da har selvfølgelig Platon så evig rett.

Har vi det styre vi fortjener? Er vi blitt så margløse at vi fortjener å være maktløse, hjelpeløse sauer i en fåreflokk som drives hit og dit, ingen vet hvorhen?

II.

Autoritært styre og demokrati er styreformere som i vår tid er blitt tåkelagt i den offentlige debatt. Vårt såkalte demokrati fødtes på den franske revolusjons skafotter som følge av opplysningstidens dyrkelse av fornuften og menneskerettighetene. Dansen om frihetstreet var uttrykk for drømmen om den gullalder som skulle komme etter tyranniets fall. Da kongens hode rullet og bødlen Samson løftet det til folkets beskuelse, var menneskets menneskeverd og

Forts. side 6

O. K.:

Israelerne og Tyskland

Jødedemonstrasjoner i New York før verdenskrigen tok til

For omtrent to tusen år siden bodde israelerne i sitt eget fedreland innenfor sine egne landegrenser slik som alle andre folk i verden. Idag er de spredt over hele verden og de betrakter hele jordkloden som sitt fedreland og kjenner ingen andre landegrenser enn jordklodens.

I middelalderen ble israelerne betraktet som en religiøs sekt som nektet å anerkjenne Kristus som Gud. At de ved siden av å være en religiøs sekt også var et folk ble lite påaktet.

Omkring 1860 grunnla munken Gregor Mendel en helt ny vitenskap som i dag er kjent under navnet rase-lær eller genetik.

Denne nye vitenskap deler menneskene opp i raser etter forskjellen i deres gener. Raseforskerne har funnet ut at israelerne danner en egen rase.

Israelerne har altså sin egen religion, sin egen rase, og er et folk.

Mens man i middelalderen betraktet israelerne som en religiøs sekt, så har man i vår tid behandlet dem som en rase. Men etter den annen verdenskrig har israelerne igjen trådt frem i historien som et folk.

En av israelernes ledende menn Chaim Weizmann skriver i sin bok «Et liv for Israel», side 95: «Vi var hver-

ken tyskere eller franskmenn, sa vi, men hebreere, og de som ville understøtte vår kultur, ville oppnå vår støtte til gjengjeld. Det var et argument som Shmarya Levin brukte med stor virkning i Amerika».

Det var også Amerika som først anerkjente israelerne som et folk og som gav dem arabernes land Palestina til verdenshovedstad.

Weizmann skriver i sin bok at den meget kjente israeler Morgenthau var en av de personer i Amerika som hjalp ham aller mest, og til slutt var det Amerika som mot Englands interesser anerkjente Israel.

Weizmann skriver side 295: «Noen minutter etter klokken 18, (14. mai 1948) amerikansk tid, kom en offisiøs melding til Lake Success om at den jødiske stat var blitt anerkjent av De forente stater».

I Eichmannsaken slo en i Israel juridisk fast at alle individer av jødisk tro også tilhørte det israelske folk.

Denne beslutning ble gitt tilbakevirkende kraft slik at alle personer av jødisk tro som oppholdt seg i Tyskland i tiden 1939-1945 var israelske statsborgere.

Det hevdes altså at jødene i Tyskland under krigen var israelere og ikke tyskere, og tyskerne har da også hatt rett til å behandle dem som

folk av andre nasjoner der var i krig med Tyskland.

Efter folkeretten og praksis i alle land hadde tyskerne da full rett til å internere alle israelere som befant seg i Tyskland på samme måten de hadde rett til å internere alle engelskmenn. Men de hadde ikke rett til å drepe dem uten at de enkelte var overført forbrytelser som medførte dødsstraff og da først etter lov og dom.

Det er derfor av stor betydning å få bragt på det rene om israelerne døde av sykdom, eller av andre grunner, på de tyske interneringssteder, eller om de er blitt avlivet uten lov og dom.

Det er neppe tvil om at den israelske verdenskongress i Amerika vet hvor mange medlemmer av det israelske folk som fantes i verden i 1939 og at den også vet hvor mange som fantes i 1945.

Hvis man tar hensyn til den samme dødsprosent blant israelerne som blant de andre makter som var i krig med Tyskland, så skulle det være en kurant sak å regne ut hvor mange israelere som eventuelt er avlivet uten lov og dom.

At tyskerne har avlivet 6 millioner israelere på denne måten er sikkert ikke-sant. Jeg tillater meg her å referere til noen tall som finnes i «Norsk Misjonstid.» nr. 2 for 16. jan. 1960. Presten Gudm. Gjesten skriver her i en artikkel i rammen «Den vide verden» dette: «Her følger en oversikt over jødene antall og fordeling i verden før og etter krigen».

Jeg har brukt de tallene Gjesten har oppgitt i nedenstående oversikt. De to første rubrikkene står i Norsk Misjonstidende. De to siste er satt opp av meg.

Oversikten viser at det i de oppgitte land samlet er blitt vel 1,5 million ferre israelere i 1953 enn det var i 1931.

Men oversikten er ikke fullstendig. I 1953 hadde det innvandret mange israelere både til Sveits, Argentina, Nord Afrika og Sverige. Disse er ikke tatt med i overskriften.

Hadde disse blitt tatt med, ville det sikkert ha vist seg at enda ferre israelere var blitt borte. Tallene for Sovjetunionen er heller ikke kontrollerbare. Selv om 1,5 million er mange, så er det langt igjen til propagandatallet 6 millioner, og det er ikke flere enn at de kan ha fått en naturlig død i interneringsleirene.

Det burde ha vært den tyske regjeringens plikt å ha

Redaktör Nils Rydström:

Nordisk Samling och kristendomen

Söndagen den 27 september 1964 hade Nordens största tidning, «Expressen», ägnat en helsida åt citat av uttalanden dels från företrädare för det nya partiet Kristen Demokratisk Samling (KDS) och dels från den av Nordiska Rikspartiet — Nordisk Samlings ledare G. A. Oredsson utgivna tidningen «Nordisk Kamp». Sidan kallades för kultursida och resonemanget gick ut på att bevisa den ideologiska samstämmigheten mellan «nazismen» och KDS.

Artikeln slutar med följande underrubrik:

«Vad nazisterna hoppas när de harangerar KDS i sin tidning, framgår också av slutorden i ett annat särtryck ur «Folk og Land», som bifogas det senaste numret av nazisttidningen «Nordisk Kamp», utgiven inför årets val. Där heter det: «Den dag nationalsocialismen förenar sig med kristendomen blir den farlig. Och den dagen kommer. Låt oss se till att nationalsocialismen får den farlighet som demokratien fruktar.»

Detta citat är hämtat ur en artikel av förf., publicerad i «Folk og Land» nr. 17 i år, vilken sedermera utsändes som bilaga till «Nordisk Kamp».

Intressant är att se hur «Expressen» gett citatet en annan mening genom att utesluta en del text och citationstecknen. I särtrycket står det på följande sätt:

«I ett annat nr. av «Folk og Land» läste jag ett citat

forlangt at den israelske verdenskongress hadde lagt de faktiske og kontrollerbare tallene på bordet, istedet for uten videre å godta enhver påstand hvor absurd den enn måtte være.

O. K.

ur en demokratisk tidning där det hette: «Den dag nationalsocialismen förenar sig med kristendomen blir den farlig och den dagen kommer». Låt oss se till att nationalsocialismen får den farlighet som demokratien fruktar».

Vad «Expressen» inte ville tala om för sina läsare var att denna fruktan för en förening mellan nationalsocialism och kristendom ursprungligen kommit från demokratiskt håll! Här måste vi självfallet ställa frågan: hur kan det komma sig att nationalsocialismen från demokratisk synpunkt kan bli farligare om den förenar sig med kristendomen? Borde inte en sådan förening i stället hälsas med oförställd glädje av alla och inte minst av demokraterna, som i en aldrig sinande ström av lögnaktiga tidningsartiklar smutskastar Adolf Hitlers nationalsocialistiska Tredje Rike för bristande humanitet och respekt för mänskligt liv? Ty vad skulle man haft att svartmåla den tyska nationalsocialismen med om man inte kunnat komma med beskyllningar om hårda dödsstraff och s. k. «folkmord».

Sanningen är säkerligen den att demokraterna fruktar att allt fler människor skola komma till klarhet om att det verkligen finns en ideologisk samstämmighet mellan kristendomen, sådan den kommer till uttryck i Bibelns nya Testamente, och nationalsocialismen. Demokraterna vet, att när denna ideologiska släktskap blir mera känd och uppfattad, förlorar den kulturradikala pressen hela sitt otonionsbildande inflytande.

KYRKAN OCH NORDISK SAMLING

Med anledning av en artikel i «Folk og Land» nr. 24 i år av sign. O. K. om Nordisk Samling och kyrkan, skola vi nu övergå till att betrakta förhållandet mellan

Forts. side 7

OVERSIKT OVER ANTALL ISRAELERE (JØDER):

	1928 - 1931	1953	Flere	Ferre
Belgia	50 000	35 000		15 000
Tyskland	564 379	20 500		543 879
Frankrike	150 000	275 000	125 000	
Storbritannia	300 000	450 000	150 000	
Nederland	115 000	27 000		88 000
Polen	3 500 000	45 000		3 455 000
Sovjetunionen	2 725 000	2 000 000		725 000
Canada	126 000	222 000	96 000	
U. S. A.	3 600 000	5 000 000	2 400 000	
S. Afrikasambandet	60 000	110 000	50 000	
Israel	150 000	1 463 000	1 313 000	
Samlet	11 340 379	9 647 500		1 692 879

Bormannjakten - -

(Forts. fra side 1)

vet. Men de øst-tyske myndigheter som senere sørget for å åpne graven, har opplyst at den ikke inneholdt Bormanns levninger.

I 1945 og 1946 ble det fra forskjellig hold gitt vidnemål om at Bormann ble drept under krigens siste dager, og i 1954 ble han i Berlin offisielt erklært død. Men ikke alle følte seg overbevist, og få år etter krigen begynte ryktene å gå om at Bormann var sett, snart her, snart der.

I april 1947 skulle han være sett i Egypt. I årene som fulgte, dukket det opp meldinger om Bormann i Østerrike, USA, Sydvest-Afrika, Syd-Chile og i Spania. Også i de siste årene er det stadig kommet nye meldinger om at Bormann er i live, og fra 1960 til 1962 ble tre menn arrestert i Tyskland, mistenkt for å være Bormann.

Selv om statsadvokat Bauer kan bevise at Bormann oppholder seg i Paraguay, betyr ikke det at Bormann blir stilt for retten. Bauer opplyser til Reuter at myndighetene i Paraguay har avslått å hjelpe til i jakten på tidligere naziledere som man regner med oppholder seg der i landet. En henstilling om utlevering av Josef Mengele ble i det hele tatt ikke besvart. Så dersom Bormann, som ble født i 1900, lever, kan han antagelig se frem til en død i frihet, mens hans tidligere underordnede i tur og orden blir stilt for retten i Vest-Tyskland og tiltalt for sin andel i nazistenes forbrytelser.

Martin Bormann sluttet seg til nazistpartiet i 1927. I 1938 ble han medlem av Hitlers personlige stab, og etterat Rudolf Hess flyktet til Storbritannia i 1941, etterfulgte Bormann Hess som leder for partiapparatet.

La oss supplere dette med noe Friedrich Christian Prinz zu Schaumburg-Lippe beretter i sin høystinteressante bok om dr. Goebbels*. Han forteller her om sitt første møte med Goebbels, som kom i stand etter foranledning av Hitler selv. Så gir vi ordet til prinsen:

«Med meg snakket alle disse menn dengang bare fordi jeg var en prins fra et tidligere regjerende hus, der som taler i kommunistiske forsamlinger hadde oppnådd uforståelige resultater og derfor fortjente oppmerksomhet. «Han er en resultatrik diskusjonstaler, doktor», sa Hitler, da han gjorde oss kjent med hverandre, «hent

* Boken «Dr. G.» selges gjennom FOLK OG LANDS BOKTJENESTE og koster kr. 32,— innbundet. Den er på 288 sider og gir foruten en objektiv skildring av den sterkt miskjente Goebbels også en rekke interessante glimt bak kulissene i Det tredje Rike.

ham til Berlin og still ham foran Deres arbeidere».

Goebbels var påfallende høflig ved dette møte, men jeg visste straks at han bestemte ikke ville hente meg. Han interesserte denne prins til å begynne med slett ikke.

I Weimar fantes dengang et godt redigert partiblads: DER NATIONALSOZIALIST. Spiritus rector var den høyt dannede, fra Franz Liszt nedstammende Hans Severus Ziegler (Se omtalen av hans bok om Adolf Hitler i nr. 26 av FOLK OG LAND), men den ham tildelte, i partiet fulstendig ukjente Martin Bormann gjaldt som en spesiell tilhenger av Gregor Strasser. Den dag jeg lærte Goebbels å kjenne oppfordret Hitler meg til å spise middag med ham. Som vanlig satt Hitler sammen med alle tilstedeværende ledende menn i hans bevegelse ved et langt bord. I et annet hjørne av salen satt mennene fra ledsagekommandoen og sjåførene.

Da jeg, temmelig forlegen, trådte hen til Hitlers bord, var det ingen plass ledig for meg. Goebbels la straks merke til det og så først på Hitler — så på Bormann. Derpå sa Hitler til Bormann at han måtte sette seg ved det andre bordet for å gi plass for meg. Jeg merket på Bormann at han aldri ville glemme det. Da jeg år senere minnet Goebbels om det, sa han: Bormann har aldri hatt format, men til gjengjeld desto flere fordommer».

I samme forbindelse kan det kanskje passe å gjengi nok et avsnitt fra prinsens bok, fordi det også forteller noe om hva Bormann, stod for. Boken beretter om et møte prinsen hadde i 1943 med stabssjef Lutze i SA:

«Da jeg våren 1943 nok en gang hadde måttet melde meg hos stabssjefen, fortalte denne meg meget utførlig at han hadde nesten usannsynlige informasjoner om Himmlers arbeide. Lutze visste at Himmler i løpet av året planmessig og systematisk hadde gjennomtrengt samtlige vesentlige tjenestesteder i parti og stat med sine folk. Himmler behøvet bare trykke på den rette knapp og alt adlød hans kommando.

Stabssjef Lutze sa: «Himmler mener vold når han taler om makt. Han gjør meget som intet har med nasjonalsosialisme å gjøre, og driver herunder oss alle i fordervelse. Hvis Himmler for eksempel krever at alle avgjørende menn i Utenriksdepartementet må være SS-førere, så bestemmer han

snart utenrikspolitikken. Det er vanvidd, mannen driver vedvarende partiforræderi i stor stil Jeg må gjøre Hitler oppmerksom på det». Men han sa også at Hitler ikke på lang tid — jeg tror det var minst to år — hadde mottatt ham, stabssjefen for hans SA. Han bad meg inntrengende om å oppnå hos Goebbels at denne ville gå inn for ham hos Hitler. Ene og alene med det formål at Føreren endelig engang ville høre på sin stabssjef.

Jeg talte igjen med Goebbels og det varte ikke lenge før Viktor Lutze og hans frue en aften ble innbudt til Goebbels. Det kom til en stor forbrødring med den gamle kamerat. Lutze fortalte noe av det han ville åpenbare for Hitler. Goebbels innså hvor overordentlig viktig det var og oppnådde å skaffe foretrede for stabssjefen. Lutze ble beordret til hovedkvarteret. Straks etter sin tilbakekomst lot han meg komme for å si meg hva han hadde oppnådd.

Den statelige, sterke, store mann som kledde SA-uniformen meget godt, gjorde et fremragende inntrykk på meg da han fylt av indreglede over resultatet berettet: «Jeg sa alt til Føreren. Vi brølte til å begynne med til hverandre i minst tyve minutter slik at fillene føk, men da han hadde innsett at jeg var den gamle, gav han etter og ble ganske fornuftig. Jeg beviste for ham ved hjelp av aktene mine at Reichsführer SS bygget opp en stat i staten og at han ikke er noen nasjonalsosialist. Jeg beviste for ham at Himmlerne og Bormannene er en kjempemessig fare for Riket og at Føreren måtte overlate fronten til generalene, men selv regjere hjemlandet. Hvis det kom til et sammenbrudd her hjemme er den beste front intet verd. Denne krig avgjøres først og fremst i hjemlandet. Så lenge hjemmet er intakt vil soldatene der ute også ha kraft til å holde ut. Han innså det meget ugjerne, men jeg tror at han forstår det nu. Ellers er det jo ingen som sier ham det. Og så sa jeg til ham at han ubetinget må slutte fred til en side, enten mot øst eller vest. Selv om vi da må gi fra oss meget igjen. Krigen til alle sider vil vi aldri kunne vinne, bare tape, sa jeg til ham. I all fall fikk jeg ham stemt meget eftertenksom, det er sikkert. Til slutt var han igjen den gamle kamerat. Han klaget over at så få mennesker var ærlige mot ham, han hadde nesten ingen lenger som han kunne snakke åpent og fritt med og som var i stand til

QUO VADIS? —

Forts. fra side 4

dets demokratiske rettigheter sikret, trodde man. Demokratiet betød redning fra undertrykkelsen, fra fyrsternes og overklassens tyranniske styre.

At også et såkalt demokratisk styre kunne være vilkårlig og tyrannisk kunne man ikke tenke seg. Ennsi at demokratiet kunne føre til nasjonens ødeleggelse — hva vi i våre dager (foruten i Frankrikes skjebne før de Gaulle) har sett et skoleeksempel på i «the decline and fall of the british empire», det britiske imperiums fall og undergang.

Det samme demokrati fødtes i oldtidens Hellas som uttrykk for borgernes samhold og fellesinteresser. En høyt utviklet kultur og en høy samfunnsmentalitet var dets forutsetning. Den greske filosofi og diktning var sammen med den bildende kunst en fruktbar jordbunn for dette demokrati som Demostenes med sant patos søkte å redde ved å vekke sine sovende landsmenn til rustning mot faren fra Makedonien dengang tyranniet truet derfra! Hellas gikk under, dets endelige skjebne ble beseg-

å forstå ham. Han ønsket intet inderligere enn en rettfærdig fred, og han ville være rede til den til enhver tid. Det dreiet seg jo for ham om intet annet enn å sikre sitt tyske folk et fritt, anstendig liv».

Lutze sa han hadde hatt følelsen av at Føreren var blitt uhyre ensom».

Beretningen til Lutze endte med at Hitler hadde sagt at han så ham altfor sjelden og bad ham komme igjen om åtte uker med nye underlag, så skulle han nok ta seg av de herrer som kan ødelegge vår revolusjon. Han ville i mellomtiden tenke nærmere over saken. Kort før han påny skulle møte i Führerhauptquartier, forulykket imidlertid Lutze ved Berlin med bilen. Det var hans eldste sønn som kjørte vognen, som uten noen påviselig grunn skar ut fra veien og styrtet ned i en avgrunn. «Vi trodde at det måtte ha vært et attentat».

Og slik fikk da både «Himmlerne og Bormannene» fortsette sitt verk til det endte med katastrofe både for Tyskland og for nasjonalsosialismen — Hitler tok konsekvensene når det gjaldt Himmler like før sin død. Og Bormann jages altså tyve år etter sin død fremdeles som en gjenganger verden over — men vel neppe fordi han ødela nasjonalsosialismen?

let av romerne, som røvet pengene og kunstsakene, men aldri tilegnet seg den spesielle kulturskapende evne som var hellenernes i hans storhetstid. Den fri hellener ble romernes slave, han lærte å kripe og smigre, han ble lærer for barna og oppleser i vennekretsen av rike romere, det uunnværlige faktotum — men en inferior person. Han kunne få lov til å kopiere og skrive av sin egen gamle kulturs mesterverker — men han var ikke romer . . .

Romeren selv hadde ved å ombringe sin fortids siste tyranniske konge lagt grunnlaget for et folkestyre som etter avklaring av kampen mellom patrisier og plebeier ble fundamentet for den romerske republikks ekspansjon på andre staters bekostning. Det romerske senat var en stolt forsamling av hårdkokte realister, forhenværende bønder.

Av den romerske haveesyke og ekspansjonstrang vokste det frem en forenet verden, en europaomspennende, Lille-Asia, Nord-Afrikaomspennende felles kulturkrets, hvor det samme sprog ble talt, de samme tanker bragt til uttrykk. Ved sverdet forenet romeren storparten av den da kjente verden, slik at grunnlaget ble lagt for et virkelig fredsrrike, den i århundrer bestående pax romana.

Men først måtte det demokratiske republikanske styre gå under ved innbyrdes strid som rystet romerriket i dets grunnvolder, og tyrannen, diktatoren ta makten, hilst med jubel av det romerke folk som befrieren, redningsmannen fra kaos og statens sammenbrudd, redningsmannen fra det mest bloddryppende og uverdige tyranni: Augustus, fredsfyrsten, fedrelandets far — Cesars hevner, den guddommelige Augustus!

Kjenn historien, lær av historien! Lær av historien at demokratiet bare lar seg opprettholde hvis der er deknin for det i form av en høy samfunnsmentalitet og et opplyst modnet folk, det råtner ellers innenfra.

De gamle romeres haveesyke og makttrang var åpenlys, ikke skjult av skinnhellige talemåter. Vår tids demagogiske svada kan ikke dupere andre enn de håpløst naive som vil bedras. Kampen for tilværelsen har i år millioner vært en lov i naturen. Og i titusener av år en lov for mennesket. Det skal mere til enn oppdragelse til demokrati for å utrydde menneskets selvoppholdelsesdrift i kampen for seg selv og sin nærmeste familie. Det skal en

Nordisk Samling —

Forts. fra side 5

den form av kristendom som bårs opp av de nordiska kyrkorna och nationalsocialismen. Denna fråga är intressant och bör bli föremål för ökad uppmärksamhet från nationellt håll.

O. K. påvisar hur den norska kyrkans representanter under okkupationsåren och efteråt på olika sätt motarbetat och misskrediterat den av Vidkun Quisling ledda nationalismen. Denna kritik är säkerligen berättigad, men det är inte rätt att på grund härav avvisa alla kontakter mellan kyrkan och nationalsocialismen.

Varav består våra kristna nordiska kyrkor? Är det rätt att kritisera den kyrkliga institutionen därför att de mer eller mindre ofullkomliga kyrkans tjänare som för tillfället bär upp och representerar denna institution går den internationella judendomens ärenden? Svaret måste bli nej. Om alla kyrkans tjänare i Norge under okkupationsåren varit vuxna att förstå och uppfatta Vidkun Quislings storhet och ädla planer för en rekonstruktion av Olav Haraldssons statskonst, skulle självfallet kyrkan varit Quislings bästa stöd och utgjort garantien för framgang och seger. Det gäller därför att hålla i sär begreppen och dra en klar gräns mellan kyrkan som uråldrig institution och de präster som nu bär upp den. Nationalismen måste därför närma sig kyrkan och ge den stöd, och framförallt bör inom Nordisk Samling utbildas ekonomiskt starka kampgrupper som kan lämna moraliskt stöd åt alla som hotas med förlust av anställning eller degradering från tjänst på grund av nationellt ställningstagande. År 1939, när det nationella Tyskland stod på höjden av sin makt, höll en svensk präst, Åke Ehrenberg, en predikan i tre kyrkor om förhållandet mellan judendom och kristendom. Predikan hölls fullständigt korrekt efter aposteln Paulus egna ord, men likväl föranledde denna predikan en anmärkning från Lunds domkapitel. Åke Ehrenberg svarade, och såväl predikan som svaret utgavs i tryck av C. E. Carlbergs Svea Rikes Förlag. Det hela slutade emellertid med att Ehrenberg tog avsked från sin prästtjänst och blev kapten vid

sterk indre moralsk impuls til for å gi sitt liv for andre uten annet vederlag enn bevisstheten om å ha gjort det rette . . .

(Fortsettes)

Jämtlands fältjägare! När sådant kunde ske 1939, vad skulle då hända med en svensk eller norsk präst som höll en sådan predikan i vår tid? Det är lätt att räkna ut; hela hans privatliv och varje negativ detalj i hans liv skulle vändas och förvrängas ut och in av «Expressen» m. fl. kulturradikala raggartidningar, och han skulle vara definitivt utestängd från alla möjligheter till högre tjänstställning. Det är därför klart att vi inom Nordiska Rikspartiet — Nordisk Samling måste uppträda korrekt och positivt gentemot kyrkan både som institution och som ett levande, påverkbart väsen. Genom moraliskt stöd och väl avpassad argumentering kan säkerligen många präster vinnas för en kristen Nordisk Samling.

VAD DEMOKRATIEN FRUKTAR

är självfallet att en förening av kristendomen och nationalsocialismen skall leda till användning av liknande kampmetoder som användes av de första kristna församlingarna — kampmetoder som med oöverbunden kraft bröt ner allt motstånd, — något som träffar den internationella ekonomiska makten mitt i hjärtat.

Återkommande till «Expressen»'s kultursida skulle jag slutligen vilja komplettera denna jamförande utredning med att framhålla ännu en likhet mellan den kristna kyrkan och nationalsocialismen. Det gäller ledareprincipen och ledareauktoriteten som är gemensam för båda.

Allt sedan Jesus konstituerade den kristna kyrkan genom att själv utse tolv apostlar har den kristna kyrkan varit grundad på ledareauktoriteten. Kristus själv har oinskränkt makt och myndighet i det immateriella gudsrike som han grundade och varifrån han har ledningen över hela kristenheten.

Som underordnade ledare har han i varje land, där kristna kyrkor finns, en ärkebiskop med biskopar, domprostar, kontraktsprostar, kyrkoherdar, komministrar och kyrkoadjunkter. Ledareauktoriteten är ett livsvillkor för den kristna kyrkan och när nu våra kyrkliga tjänare gradvis berövs en allt större del av denna auktoritet förvandlas vår kyrka i samma gradvis skeende takt till en rent judisk kyrka.

Parlamentarisk demokrati och kristendom är — som jag förut vid flera tillfällen framhållit — fullständigt omöjliga att förena, men däremot finns inget lättare

Med frontkjemperne -

Forts. fra side 4

tommybruden syntes ikke å ha merket noe, historien var så rørende! Jeg innbilder meg fremdeles at hun var fuktig i øynene. I all fall forsvant hun påny inn i rummet hvor Larsen Berg drev sprogøvelser. Efter noen minutters forløp åpnet døren seg og Larsen Berg kom tilsyne med svedperler på pannen. I munnen hadde han en engelsk sigarett.

«Dd-a-nke!» sa han og lukket døren efter seg. Ingen neger fulgte efter. Slett ingen. Dødsens alvorlig satte han seg ved siden av meg. «Wi-wi-rr soll-ttt-en wa-rr-ten», sa han. «Hold kjeft, ellers klarer jeg ikke å holde meg» hvisket jeg til ham.

Timene snek seg avsted. Tommyene kom og gikk. «Hvis det ikke stod noen vakt der, så ville jeg gå hjem!» hvisket jeg til min ledsager. Som løver i bur gikk vi frem og tilbake. «Zi-zi-ga-i-ette?» — «Takk» Jeg tente på den. Herlig! Endelig igjen!

Det var alt blitt eftermiddag. Det pep i maven min. Ombord hadde vi ennå nok å spise. Vi hadde fått med oss restene efter en flyktningstransport i København.

I enden av korridoren, der hvor jeg var blitt ført inn gikk en dør opp. Den svarte kom med sjøfartsbøkene våre og Larsen Bergs ur. Jeg fikk overrakt det: «Beslagleggelsen er opphevet!» sa han på engelsk. Så gikk han bort til vinduet og ropte noe til posten. Da han kom bort til oss igjen sa han: «Dere kan gå igjen!»

Da vi hadde bygningen langt bak oss, sa jeg til «Berger»: «Jeg var redd du skulle gripe til da han holdt uret frem. Jeg hadde sagt det var mitt!» Larsen Berg lo: «Han hadde alt spurt meg om det var blitt stjålet et ur fra deg. Før jeg hadde fått svart «Ja» trodde de meg!»

än att förena nationalsocialistisk ideologi och ledareprincip med kristendomen. — Man kan ju fråga sig vad det skulle blivit av Jesu oppotition mot judendomen om han i likhet med Kristen Demokratisk Samling utlyst offentliga möten där fari-séerna och de skrifflärde genom majoritetsomröstningar utsåg de apostlar han behövde! Det hade säkerligen gått som när man sätter bocken till trädgårdsmästare!

När en ny nationell statskonstitution nu skall byggas upp måste den grundas på ledareprincipen och fullständigt personligt ansvar. Den personlighetsoansvariga parlamentariska demokratien har därför all anledning att frukta den kommande före-

Ennu kan man høre og endog se på trykk at rettsoppgjøret med like god grunn kan kritiseres fordi det ble for lemfeldig som fordi det ble for strengt. I 1946 uttalte en av de store helter at hadde vi visst domene skulle bli så milde, skulle vi skutt flere den gang vi hadde anledning til det. Om en av dem som fikk en såkalt mild dom uttalte helten at nettopp slike burde dømmes strengt, fordi bra mennesker lettere kunne forlede andre til å melde seg inn i Nasjonal Samling.

Da polititroppene fra Sverige kom til landet i 1945, møtte noen av dem opp utenfor fengselsluftgården med sine maskinpistoler og uttalte sin glede over at de snart skulle få anledning til å skyte fangene. En av dem med vinkler på armen ropte: «Der er en med brunskjorte. Blås hjernen ut på ham!» Og til fangen: «Ser jeg deg en dag til med brunskjorte, blåser jeg hjernen ut på deg». Til en bemerkning fra en av fangene om at det var tappert å håne våpenløse menn, var svaret: «Dere er ikke menn, dere er rotter». På spørsmålet: «Kjenner dere Knut Ham-sun?» kom svaret i kor: «En åndssvak gammel olding». På spørsmålet: «Kjenner dere Sven Hedin?» Taushet. På spørsmålet: «Hva er det dere er så sinna for?» kom en oppramsing av tyske grusomheter. Fanger som var utsendt til arbeide ble med maskinpistol tvunget til å gjøre vannklosetter rene med bare nevene. En dag kom en gutt tilbake til fengslet med blemmer på fingrene. Han var blitt tvunget til å bære en blikkboks med kokende vatn. Da satte fengselsmyndighetene en midlertidig stopper for utlånet av fangene. Senere bedret forholdene seg og ble nesten vennskapelig. Fangene ble traktert med god mat og stundom drikke.

Da de engelske soldater

ningen mellom kristendomen og nationalsocialismen.

De demokratiske «segerherrer» trodde efter andra världskrigets slut, i sin gränslösa materialistiska okunnighet, att de kunde knäcka den nationalsocialistiska ideologien genom att på det skamlösaste och mest okristliga sätt avliva dess främsta ledare — men sanna idéer dö icke, och de sträcka aldrig vapen . . .

Abonner — Averter

Gjengangere

hørte om en fange at han hadde vært frontkjemper sa de: «You are a good fellow». «Take this to the prison», sa de og sendte gode saker til dem som satt inne. Da fengselsmyndighetene oppdaget det, satte de en stopper og dømte 3 fanger til en ukes vatn og brød.

Fengselskosten var utilstrekkelig, men da en av fangene henvendte seg til fengselslegen i den anledning, var svaret: «Det var ikke bedre under krigen». Martha Steinsviks «Frimodige Ytringer» ble stemplet som løgn. Fanebust ble fengslet fordi han kom sannheten for nær.

Og så skal vi altså vente på «historiens» dom. Hvem er så det?

R.

Daglig friske blomster

Blomsterforretning

SYNNØVE LIE

Kranser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

FORLOVELSESRING-SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stemplet håndarbeidede ringer fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postoppkrav porto-fritt over hele landet. Dessuten + 50% rabatt på grunnprisen.

SKRIV EFTER RINGMAL!
Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullsmedmester

Thorvald A. Olsen

Skottegaten 20 v/ Metodistkirken.

Bergen

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 — Oslo

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

England —

Forts. fra side 1

For et par år siden skrev Sir Oswald Mosleys blad ACTION blant annet:

«De konservative ledere holder tale på tale for å vise hvor «fremskrittsvennlige» de har vært i sin bortsløsing av Imperiet. Hvert skittent spark av de svarte tærne i Ghana sender dem bare ennu et stykke på veien mot den endelige totale kapitulasjon, alt mens de i ynkelig påkallelse kryper i støvet for FN's stormavede gudebilde i New York. Aldri har så meget blitt slået bort så hurtig av så små menn.

Denne parodi på et berømt Churchill-ord passer virkelig her. For hele likvideringen av det som en gang var et mektig imperium ble påbegynt med den mann som 10. november 1942 forsikret i en tale i Mansion House: «Vi har til hensikt å holde på det som er vårt. Jeg har ikke blitt utnevnt til kongens første minister for å presidere ved likvideringen av det britiske imperium». Men ikke desto mindre var det nettopp det han gjorde — ikke fordi han ønsket å gjøre det, men fordi han var tvunget til det under de omstendigheter han nu befant seg i, i en krigssituasjon som han selv i sin forblindelse hadde fremkalt».

Artiklen konstaterte den gang — men riktignok ikke ut fra de økonomiske aspekter som avtegner seg så klart for hele verden i dag — at churchillismen, som bladet kaller det, når «sin tragiske klimaks i det skuespill vi nå er vitne til, da England drives ut av Afrika fulgt av skjellsord fra den afro-asiatiske liga i FN».

England kan ikke leve sitt stormaktsliv uten de kolonier som bragte det storheten og rikdommen. Engelskmennene kan ikke opprettholde sin levestandard når de ikke kan utnytte det som etter europeisk målestokk kalles «billig» farvet arbeidskraft, men som naturligvis også bød disse farvede bedre leveforhold enn de hadde hatt og enn de kan oppnå under det utviklingshjelpkaos som har avløst kolonialismen.

Men England har ikke villet og vil fremdeles ikke ta konsekvensene av churchillismen. Det lever fremdeles sin stormaktsdrøm og styrer fortsatt sitt imaginære kolonirike. I stedet for Imperiet har det anskaffet seg Commonwealth. Forskjellen er bare at det første bragte makt og rikdom, det annet utgifter og alvorlige rase-

problemer. For Storbritannia har ikke fått Imperiumsrogatet Commonwealth gratis. Det har til gjengjeld for det måttet åpne sine porter for en flom av farvede immigranter som lokkes av de britiske sosialtrygder. Hvor alvorlig dette problem også er blitt for England forteller vel den ting best om at den nye britiske utenriksminister dumpet igjennom ved valget i en sikker Labourkrets fordi denne krets hadde fått problemet med de farvete immigranter inn på livet og stemte konservativt siden den konservative regjering i all fall ville føre noen kontroll med innvandringen.

Man har ofte skrevet hånlige om Hitlers «englandsbeundring», og den var naturligvis slik det hele gikk katastrofal både for Tyskland og for hele Europa. Hitler unnlot å knuse det britiske ekspedisjonskorps ved Dünkirchen, hans nærmeste mann Rudolf Hess gjorde et heltmodig forsøk på å bringe England til fornuft, og selv lot han det formelig hagle med fredstilbud og tilnærmelser overfor England — både før og etter at han vendte seg mot øst istedenfor å sette i gang angrepet mot England. Hans tilbud før verdenskrigen om et forbund mellom de to stater som skulle sikre det britiske Imperium og samtidig gi Tyskland fri hender til å ordne opp med den bolsjeviske trussel mot Europa, ble hånet riktig grundig av de forblindede og stormannsgale herrer som styrte Imperiet på dets siste ferd inn i verdenskrigen.

Det økonomiske krakk som i dag rammer ikke bare England, men hele Europa, og i første rekke naturligvis de vasallstater som England har knyttet til seg i Europa, deriblant Norge, er en logisk følge av sammenbruddet av det Imperium som Hitler tilbød seg å beskytte. Ikke fordi han i og for seg elsket engelskmennene som sådanne, men fordi han forstod at det britiske Imperium var en nødvendig bestanddel i et sterkt Europa.

I dag burde alle de anglofile «Besserwissere» fra den gang bøye sine hoder i skam og smerte, og det gjelder også de berømmelige norske. I dag lyder ordene fra de nasjonalsosialistiske lederes graver som en uhyggelig skrift på veggen.

Hermann Göring, som vokste slik ut over seg selv nettopp i nederlagets og sammenbruddets stund, skrev i sitt brev til Churchill fra dødsellen et par dager før han med noen timers forsprang snøt bød-

MANGE PROBLEMER FOR USA

Det er ikke bare å stå frem og være verdensmakt. Det har USA fått merke. Nå er landet i tillegg til sin mangel på forstand også blitt rammet av mangel på sølv. Hva er det så en bruker sølv til? Det er nok først og fremst til militært bruk det også, såsom til batterier i «Polaris»-ubåtene,

len for hans bytte:

«Det jeg nå beklager som et av mine og den nasjonalsosialistiske tyske regjeringens verste feiltagelser, er bare og alene den skjebnesvangre feilbedømmelse vi gjorde oss skyldig i da vi verdsatte Deres vidsyn som statsmann. Jeg beklager at jeg tiltrodde Dem forståelsen av at tilstedeværelsen av et tilfredsstillt og livskraftig tysk rike var en verdenspolitisk nødvendighet og dermed et nødvendig vilkår også for at det britiske rike kan bestå. Jeg beklager at våre stridskrefters styrke ikke strakk til for ennu i siste minutt å fremtvinge en bedre innsikt hos Dem, nemlig forståelsen av at tilintetgjørelsen av Tyskland også betyr innledningen til tilintetgjørelsen av den britiske verdensmakt».

«Jeg skal vite å gå min vei til slutten i den faste forvisning om at jeg som tysk nasjonalsosialist dog har vært en bedre europeer enn De. Med fullstendig ro overlater jeg bedømmelsen herav til etterverden, en etterverden som — det er mitt oppriktige ønske — De bør få tilhøre så lenge som mulig. I så tilfelle kommer kanskje skjebnen til å gi Dem samme sjanse som De har latt meg få, nemlig å få si et sannhetens ord i undergangens øyeblikk».

Også fra Adolf Hitler lyder det ut over gravens rand (i hans etterlatte politiske testamentene):

«Vi kan med sikkerhet fremsette én spådom — at hvordan enn resultatet blir av denne krigen, blir den slutten på Det Britiske Imperium. Det er blitt dødelig såret. Det britiske folks fremtid består i å dø av sult og tæring på sin forbannede øy!»

Sic transit gloria mundi — Slik forgår all verdens herlighet.

rakettdyser, Computer og andre elektroniske innretninger og fotomateriell til de høytflyvende oppklaringsfly og satellitter. Det er knapphet på sølv i hele verden, så det er ikke greit å få fatt i det som trengs. En overveiet i USA lenge å gå over til et annet metall i myntene i forbindelse med inndragning av de nåværende sølvmynter, men en droppet denne plan av «psykologiske grunner», rent bortsett fra at det ville koste millionbeløp å bygge om alle de amerikanske vareautomatene som er tilpasset sølvmyntene. Reslutatet er blitt at man skal redusere sølvinnholdet i myntene fra 90 til 50 %. Dertil vil en heve sølvprisen slik at en kan få frem noen av de 130 millioner Kennedy-halvdollars som ligger på kistebunnen rundt omkring. Bare noen få av dem er i vanlig omløp.

ANGREPET PÅ MONTE CASSINO

I norske aviser har vi kunnet lese om og i fjernsynet har vi kunnet se innvielses-høytidelighetene i forbindelse med gjenreisningen av Monte Cassino-klostret. Alle norske nyhetsformidlere har anstrengt seg av ytterste evne for å skjule den ubestridelige kjennsgjering at klostret ble bombet sønder og sammen av engelskmennene «for sikkerhets skyld» skjønt tyskerne av hensyn til klostret ikke hadde besatt det. Det foreligger en skriftlig erklæring fra klostrets daværende abbed om at så er tilfelle. Noe annet skjulte de også da de berettet om pave Paul VI og innvielsen av klostret, nemlig at paven i en minnetale fordømte det allierte terrorangrep.

ISRAEL KAN BRUKE SKORZENY'S BØKER

Som det vil være våre lesere kjent ble Skorzeny's erindringer «Lebe gefährlich» og «Wir kämpften, wir verloren» beslaglagt etter at en ung jødegutt hadde laget kvalm i gata i en tysk by. Saken er nå havnet for retten, hvor aktoraten hevder at bøkene «truer staten». En opplevet temmelig snart en sensasjon, idet forsvaret dokumenterte at Skorzeny-bøkene var pliktlesning ved krigsskolen i Israel. I foror-

Kristne Venner

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — Kristne Venner møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær. Møtetid: kl. 19,30.

det i den israelske utgaven heter det tilslutt: «Forlagsledelsen kjempet lenge med seg selv før den besluttet seg til å utgi Skorzeny's bok (på hebraisk). Det avgjørende argument til fordel for en utgivelse var at det er riktig å høste lærdom fra alle kilder og også å lære motstanderen å kjenne. Tyskerne var den samlede menneskets fiender og spesielt det jødiske folks. Men på området krigføring kan man lære meget av dem». Forordet er undertegnet av Arie Chaschavia. Men når en hører at Skorzeny's bok kan finne anvendelse i selveste Israel, så må en faktisk forbauses over det tyske nydemokrati som vil ha den stemplet som «statsfarlig»!

KLOVN I OSLO

Oslo har festet igjen, denne gang for det avisene kaller «klovnenes konge» Charles Chaplin. En skulle ellers tro at det var nok av klovner før i Oslo, men det gav jo blant annet de festglade kommunalpolitikere i hovedstaden en ny sjanse til å svinge gafler og bægere. Stranger var på pletten som vanlig. Skål!

I KOMMUNISTLAND

Vi har faktisk forstått det slik at i den kommunistiske stat bør alle mennesker tjene likt, det skal ikke være noen klasseforskjell — heller ikke den pengene skaper. Men hva så med kommunismen i Sovjetsamveldet som også en del norske arbeidere og andre lengte så etter? Den russiske filmskuespillerinne Natalya Fateueva besøker i disse dager London som gjest ved en russisk filmuke. Hun erklærte at hun ingen interesse hadde av Hollywood, for hun tjente meget bedre i Moskva. Hennes gasje er etter hva det opplyses trekvart million kroner året.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 36,— pr. år, kr. 18,—

pr. halvår i Skandinavia. Ut-

20,— pr. halvår. — I nøy-

tralt omslag innenlands:

Kr. 46,— pr. år, kr. 23,—

pr. halvår.

Løssalg kr. 1,00.

Bruk postgironr. 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land